



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, буд. 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«24» січня 2023 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України підполковник юстиції Ткаченко Тарас Сергійович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №22022000000000147 від 11.04.2022 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 2 ст. 109 КК України, ч. 1 ст. 110 КК України, ч. 1 ст. 161 КК України та ч. 2, ч. 3 ст. 436-2 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 93, 276, 277 та 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Панченко Діану Віталіївну, 21.05.1988 р.н.,
уродженку м. Миколаїв, зареєстровану за
адресою: м. Миколаїв, вул. Балтійська, буд.
104, українку, громадянку України, з вищою
освітою, яка депутатом та інвалідом не
являється, неповнолітніх дітей на утриманні
не маюча, раніше не судима,

про те, що вона підозрюється у виготовленні та поширенні, в тому числі повторно та з використанням засобів масової інформації, матеріалів у яких міститься виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

Зміст підозри та правова кваліфікація кримінального правопорушення

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських

Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до

ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади

державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням **підривної діяльності проти України**. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Зайцеву Ю.С.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20

березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року

Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України Зеленського В.О. №64/2022 введено в Україні воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №2119-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб.

В подальшому, законом про затвердження Указу Президента України від 17 травня 2022 року №341/2022 "Про продовження строку дії воєнного стану в Україні", яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24 лютого 2022 року №64/2022 "Про введення воєнного стану в Україні", затвердженого Законом України від 24 лютого 2022 року №2102-IX (зі змінами, внесеними Указом Президента України від 14 березня 2022 року №133/2022, затвердженим Законом України від 15 березня 2022 року №2119-IX, в подальшому Указом Президента України від 18 квітня 2022 року №259/2022, затвердженим Законом України від 21 квітня 2022 року №212-IX), строк дії воєнного стану в Україні продовжується з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб; надалі Указом Президента України від 12 серпня 2022 року №573/2022 затвердженим Законом України від 15 серпня 2022 року №2500-IX), передбачено, що з 05 годин 30 хвилин, в Україні продовжено дію воєнного стану строком на 90 діб – до 21 листопада 2022 року; в подальшому Указом Президента України від 07 листопада 2022 року №757/2022 затвердженим Законом України від 16 листопада 2022 року №2738-IX), передбачено, що дію воєнного стану продовжено до 19 лютого 2023 року.

Поряд із цим, 16.03.2022, у встановленому законодавством України порядку, набрав чинності Закон України № 2110-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення кримінальної відповідальності за виготовлення та поширення забороненої інформаційної продукції», відповідно до якого внесено зміни до Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25-26, ст. 131), а саме його положення доповнено статтею 436⁻² такого змісту:

«Стаття 436⁻². Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників

1. Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі

шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, - караються виправними роботами на строк до двох років або арештом на строк до шести місяців, або позбавленням волі на строк до трьох років.

2. Виготовлення, поширення матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, - караються обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією майна або без такої.

3. Дії, передбачені частиною першою або другою цієї статті, вчинені службовою особою, або вчинені повторно, або організованою групою, або з використанням засобів масової інформації, - караються позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років з конфіскацією майна або без такої».

Крім того, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015, окремі райони, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей визнано тимчасово окупованими територіями.

Також, 25.04.2022 наказом за №75 Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій було визначено перелік територіальних

громад, які розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні).

В подальшому, 22.12.2022 наказом за №309 Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій визначено діючий Перелік територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією.

Незважаючи на вищевказані зобов'язання по неухильному додержанню Конституції та законів України, Панченко Д.В., будучи громадянкою України, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаною про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку РФ підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній інформаційній безпеці України, стала на шлях вчинення злочинів проти основ національної безпеки, що виразилося у систематичному поширенні матеріалів, що містять інформацію антиукраїнського характеру, спрямовану на підтримку російської агресії проти України, формує серед користувачів мережі Інтернет думку про захоплення державної влади в Україні націоналістичними угрупованнями, ставить під сумнів територіальну цілісність України, за таких обставин.

Так, в матеріалах кримінального провадження наявна інформація про те, що громадянкою Панченко Діаною Віталіївною, 21.05.1988 року народження, з жовтня 2022 по грудень 2022, перебуваючи на тимчасово окупованих Російською Федерацією територіях України, було систематично виготовлено та на належних Панченко Д.В. профілях у соціально орієнтованих ресурсах Всесвітньої мережі Інтернет, серед яких: відкрита для загального доступу новинна стрічка Telegram-каналу меседжеру «Telegram» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://web.telegram.org/k/#@panchenkodi>, а також загальнодоступний канал відеохостингу «Youtube» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://www.youtube.com/@PANCHENKODIANA>, з ідеологічних мотивів спрямованих на поширення закликів із вказаними вище ідеями та змістом, прихильником яких вона являється, від свого імені поширено шляхом публікації ряд новинних постів, а також відеозаписів, які згідно висновку експерта від 13.01.2023 за №101/1 за результатами проведення лінгвістичної (систематико-текстуальної) експертизи, містять прямі публічні заклики, провідними ідеями яких є виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України.

Тим самим, встановлена достатність підстав для повідомлення про підозру Панченко Діані Віталіївні, 21.05.1988 року народження, у вчиненні

кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 3 ст. 436-3 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України, у вчиненні якого підозрюється Панченко Д.В. та зміст підозри:

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянкою Панченко Діаною Віталіївною, 21.05.1988 року народження, яка є прихильником ідей виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікації осіб, які здійснювали та здійснюють збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, впродовж жовтня-листопада 2022, перебуваючи на тимчасово окупованих Російською Федерацією територіях України, систематично, на належному Панченко Д.В. профілі соціально орієнтованого ресурсу Всесвітньої мережі Інтернет, зокрема у відкритій для загального доступу новинна стрічка Telegram-каналу меседжеру «Telegram» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://web.telegram.org/k/#@panchenkodi>, з ідеологічних мотивів спрямованих на поширення закликів із вказаними вище ідеями та змістом, прихильником яких вона являється, від свого імені опубліковано ряд новинних постів, котрі після їх публікації, були доступні для загального ознайомлення всіх користувачів вказаного інтернет-ресурсу, серед яких:

- допис від 10.10.2022 поширений об 17 год. 05 хв., наступного змісту, дослівно:

«Пристрастие к чему-либо отвергает доводы разума и старается оправдать себя. Тоже самое — с чувством ненависти.

Хорошо понимаю, что сегодня чувствует моя страна. На собственном опыте знаю, что такое просыпаться от звуков взрывов и переживать за жизнь близких. Понимаю, как сложно совладать с горечью и отчаянием. При этом продолжаю повторять: «Самое страшное в битве — потерять голову»

В 2019-м мой многострадальный народ голосовал не разумом, а мечтой. Устав от старых элит, мы выбрали того, кто обещал быть новым. Прийдя к власти на риторике объединения, Зеленский сделал все наоборот. Разъединял, стравливал. Провоцировал. Несмотря на многочисленные предупреждения от северного соседа. Потому что между славой и добром актер всегда выберет славу.

Сегодня большинство моих сограждан преисполнены болью и ненавистью. А ненависть способна только разрушать. 30 лет из Украины лепили АнтиРоссию. 30 лет в основе целеполагания всего, что мы делали, было слово «наоборот». Лишь бы не как у русских. Может ли из почвы отрицания произрости что-то плодотворное? Кажется, ответ дала сама жизнь. Нельзя построить прочный дом на фундаменте «на зло соседу». Тем более, когда подземные коммуникации представляют для соседа угрозу. Что я имею в виду? Стремление в НАТО, саботаж «Минска», сдачу национальных интересов. Сегодня мои соотечественники по-прежнему полагают, что «запад нас спасёт». Не понимая, что Украина в этой страшной игре — в роли торпеды. Которая не должна уцелеть. На зло соседу не получилось. Получилось на зло себе. Может хватит?» ;

- допис від 11.11.2022 поширений об 15 год. 34 хв. наступного змісту, дослівно:

«Переговоры. У меня все больше информации, что их таки готовят. Моя позиция неизменна - я за мир. За то, чтоб перестали гибнуть люди. Но чтоб формула сработала - обеим сторонам нужно преподнести договорённости как Победу. В России с этим проще. Чётких формулировок операции по сути не звучало. Кроме одной - защита Донбасса. А вот Банковая постоянно подогревает идею «идти до конца». То есть - возвращать Донбасс и Крым. И если некая «формула» имеет место быть, ее составляющей наверняка будет признание Донбасса и Крыма российскими. Для Зеленского это политическая смерть. Как объяснить необходимость компромиссов обществу, накачанному слоганами «война до последнего»? В таком случае Владимир Александрович станет неудобным. Ведь быть или не быть переговорам с РФ, решать точно не Банковой. Когда уходят герои, на арену выходят клоуны. А иногда - наоборот. Герои - на смену клоунам.» ;

- допис від 26.12.2022 поширений об 14 год. 46 хв., наступного змісту, дослівно:

«Комик ставший Президентом прыгнул выше головы». Когда Зеленский превратил свои телевизионную известность в политическую карьеру, никто не знал, чего ожидать. Оппоненты говорили, что его неопытность приведёт к катастрофе. После почти трех лет его пребывания у власти становится ясно: Зеленский склонен относиться ко всему как к шоу. Жесты для него важнее последствий. Стратегические цели приносятся в жертву краткосрочным выгодам. Слова, которые он использует, не имеют значения. Главное, что они забавны. Несмотря на его предвыборные обещания, никакого прогресса в борьбе с коррупцией - нет. По данным Transparency International, Украина на третьем месте по уровню коррупции в Европе. Скандалы и терпимость к коррупции подрывали популярность Зеленского...» А потом - война. И Зе - новый «Че Гевара» Зеленский не выполнил не одного предвыборного обещания. И пока Зеленский на пике, Украина - в пике. » .

Так, згідно висновку експерта від 13.01.2023 №101/1 за результатами проведення лінгвістичної (систематико-текстуальної) експертизи, вказані вище публікації оприлюднені громадянкою Панченко Д.В., містять виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, а також щоб встановити мир та уникнути знищення України, припускається можливість і доцільність визнання Криму та Донбасу російськими, що в свою чергу, має усунути від влади В.Зеленського, який довів Україну до "піке".

Продовжуючи реалізацію злочинного умислу спрямованого на виготовлення та поширення, в тому числі повторно та з використанням засобів масової інформації, матеріалів у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, 30 грудня 2022, перебуваючи на тимчасово окупованих Російською Федерацією територіях України, громадянкою Панченко Д.В. використовуючи належний їй загальнодоступний канал відеохостингу «Youtube» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://www.youtube.com/@PANCHENKODIANA>, з ідеологічних мотивів спрямованих на поширення закликів із вказаними вище ідеями та змістом, прихильником яких вона являється, за посиланням: «<https://www.youtube.com/watch?v=-wwJfrlfGGs>» опубліковано відеозапис із назвою: «Поездка на Донбасс, угрозы из Киева, уголовное дело: Панченко отвечает на вопросы зрителей», який згідно висновку експерта від 13.01.2023 №101/1 за результатами проведення лінгвістичної (систематико-текстуальної) експертизи, у текстовому відтворенні усної промови громадянки Панченко Д.В. виправдовує війну, збройну агресію Російської Федерації проти України як відповідь на невиконання останньою вимог РФ та на провокаційну політику щодо РФ.

Таким чином, з урахуванням публічності оприлюднення (за посередництвом засобу засобів масової комунікації, тобто каналів та засобів передачі інформаційних повідомлень на великі території та маси), стилістичних особливостей (публіцистичний стиль, головна функція якого – формування певної суспільної думки, поширення певного світогляду, ідеології), у тому числі кількісної характеристики (багаторазове, системне поширення однотипних меседжів), якісної характеристики (високий ступінь мовленнєвої навички, що забезпечує потенційно високий ступінь інформаційного впливу),

громадянка Панченко Д.В., усвідомлюючи, що до новинної стрічки Telegram-каналу меседжеру «Telegram» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://web.telegram.org/k/#@panchenkodi>, а також загальнодоступного каналу відеохостингу «Youtube» із назвою: «ПАНЧЕНКО» за посиланням: <https://www.youtube.com/@PANCHENKODIANA>, має доступ необмежене будь-якими заборонами коло осіб, розміщуючи на вказаних профілях, у тому числі повторно, матеріали із закликами, провідними ідеями яких є виправдовання збройної агресії Російської Федерації проти України, умисно виготовляла та поширювала такі матеріали.

Таким чином, за вказаних вище обставин, своїми умисними діями громадянка Панченко Діана Віталіївна, 21.05.1988 року народження, вчинила виготовлення та поширення, в тому числі повторно та з використанням засобів масової інформації, матеріалів у яких міститься виправдовування збройної агресії Російської Федерації проти України, тобто кримінальне правопорушення (злочин), передбачене ч. 3 ст. 436-2 Кримінального кодексу України.

Тим самим, встановлена достатність підстав для оголошення громадянці Панченко Діану Віталіївні, 21.05.1988 року народження, повідомлення про підозру, у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436⁻² КК України.

Старший слідчий в ОВС 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції

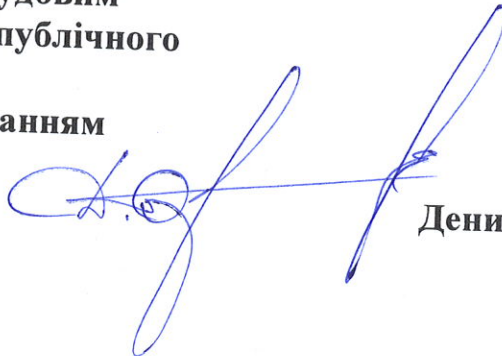


Тарас ТКАЧЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор другого відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення

Департаменту нагляду за додержанням
законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора



Денис ОЛІЙНИК

Права підозрюваного.

Підозрюваний **має право:**

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний **зобов'язаний:**

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

**Старший слідчий в ОВС 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Тарас ТКАЧЕНКО

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ / _____ /

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Тарас ТКАЧЕНКО